

R E G É L Ő.

PESTEN Vasárnap Augustus 4^{én} 1833.

Megjelen társával együtt hetenkint kétszer Vasárnap és Csütörtökön: Fél évi díjja helyben 3 ft 12 xr borítéktalanul; postán 4 ft pengőben. Budapestiek évnegyedenként-is válthatnak példányt borítéktalanul 1 ft 36 xr-jával.

AZ ELŐFIZETŐ SZÉPNEM.

Bánffy Eliza báróné, Teleki Ferencz grófné.
 Baráty Eleonóra, Matók Sámuelné.
 Batthyány Sarolta grófné, Lónyay Józsefné.
 Bay Katalin, Bernáth Zsigmondné.
 Bogyay Eleonóra, Bogyayné assz.
 Csontos Maria, Polyák Józsefné.
 Czintula Eleonóra assz.
 Ebeczky Mathilde kisassz.
 Folinics Rozália, özv. Csiszár Miklósné.
 Gondos Fanny kisassz.
 Háader Anna kisassz.
 Hollaki Amalia, Kozmáné assz.
 Horváth Therézia, Institoris Jánosné.
 Hrabovszky Leopoldina, Hertelendyné assz.
 Izsák Therézia assz.
 Jósa Johanna, Kállayné assz.
 Karátsony Leopoldina kisassz.
 Korda Erzsébet, Pogány Istvánné.
 Latinovits Therézia, Vermesné assz.
 Laczkó Ágnes, Vizyné assz.
 Makaj Adalbertina kisassz.
 Pipis Etelka és Johanna leányassz.
 Plathy Klára, Fráter Pálné.
 Pocsikai Katalin, Mészárosné assz.
 Pottyondy Maria, Guary Zsigmondné.
 Reviczky Maria báróné, Halassyné assz.
 Salamon Judith, Kapuváryné assz.
 Sárközy Karolina, Hakker Rudolfné,
 Seillern Crescentia grófné, Zichy Károly grófné.
 Simon Anna özv. Thorotzkay Lajosné.
 Simon Therézia assz.
 Szabó Nepomucena, Kanyó Gáborné.
 Szentiványi Josepha, özv. Szepessy báróné.
 Szlemenics Seraphine és Maria kisassz.
 Szombathely Antalné assz.

Szutsits Erzsébet, Vojnitsné assz.
 Tomesányi Francziska, Sztárokne assz.
 Tripamer Borbála assz.
 Vojnits Ludovika kisassz.
 Zmeskal (Domanovetzi) kisassz.

I. TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLLÉS.

Utolsó napom Párisban. *(Végzet.)*

Egy nap, midőn ajtatoságra mentek, és szokásuk szerint két szobájok kulcsait a ház ajtósnak (portier) adák, visszatérvén, különös meglepés, természet szerinti indulattal keverve, fogta-el őket, midőn azon bútorokból, melyek előbbi urilakjokban szoba osztályaiknak egy részét ékesíték, nehányat most itt szobájikban találtak. Saint-Omer asszony megismeré acajou-fa nyoszolyáját, melly pekin szövethől égszinre vala ékesítve; mellette találá somno-ját, (nyugvó pamlag) zöld karmazsinból készült hosszú bergere-jét (kar-szék), és nagy chiffonnierét (dolgozó asztal), melyet midőn kinyitna, tele találta fehér ruhával és öltözetekkel. Léonia siet padszobájába, és rá ismer kisasszonyi ágyára, melly aranyozott menyezettel tetőzve musselin szőnyeget tartá, — talált még egyéb kis butorokat-is szükségeire, kék lazur szinből készült causeuse-jét *) pianóját és egyéb muzsika-eszközeit, ezeken felül egy rámat zöld gyolccsal fedve. Ő ezt kíváncsin feltakarja, és megleli atyja képmását (portrait), mellynek alljára ezen szavak irattak: „Bátran, leányom! az, ki kézi munkája által táplálja édes anyját, mindig tisztos helyen áll a társaságban.“ Ama hangos kiáltás, melyet e' kedves kép megpillantásán az érzékeny írásra Léonia ejtett, Saint-Omer asszonyt-is oda voná, ki magais e' meglepéstől elfogódva, és leányát melljéhez szoritva így szólla: „Még nincs minden elvesztve, midőn még anya az ember; a' legigazabb kincs, melly elveszhetlen, egyedül a' lélekben találhatik.“

Léonia tüstént Aubert Estellehez sieté 's elbeszélé néki e' történetet, a' min ez a' barátságna legtisztább érzésével örvend. Gyanújokat ekkor egy 's más személyre is fordíták, kiről az adakozásna illy szép vonása feltehető

*) causeuse, szobatoilette-hez való.

volt. Hogy bizonyosabban annak ismeretére jöhessenek, mindketten az ajtóshoz *) mennek, ezer kérdéssel ostromolják e' különféle bútorok hozóji felől; de ő nekik azt feleli, kogy az Jamart ur volt, ezen dámák belékesítőjük, a' ki mindent maga helyezte-el. „Innen ő hozzám tért azon ágyat hozván vissza, mellyet szerencsés voltam kedves anyádnak költsönözni — beleszóll Estelle — menjünk őt kérdeni.“ S tüstént ezen érdemes férjfihoz mentek, kinek lakása az utsza végén volt, és sürgeték őt, hogy ismeretné velek azon jötevő kezét, melly kétség kívül a' vigasztaláshoz, a' tisztességes szükség felsegéléséhez szokott. Jamart megvallja, hogy valósággal megbízott a' kótyán azon különféle darabok vételére, mellyeket ezen dámákhoz vitétt; de ő meg nem nevezheti azon személyt, ki reá ezen eljárást bizá; mert tőle becsületi szavát kíváná, hogy nevét kiejteni soha se fogja. „No tehát — felele hévvel Estelle — az bizonyosan a' becs-biztos, Dumont ur, ki ezen kótyát kormányzá, és neki kellett a' vevő nevét feljegyezni; siessünk tőle megtudni: én előre bizonyos vagyok, hogy ezt tőlem meg nem tagadhatja.“ — „Kisasszony hijában fárad hozzá — felel a' tisztos belékesítő — én mindent a' magam neve alatt vettem, és kész pénzzel fizettem; e' tekintetben csak én vagyok rejteke azon titoknak, mellynek kivallása nekem tiltva van.

Több hónap folya-el: Léonia sebesen haladt elő csipkeigazító munkájiban, és Aubert kisasszony műhelye osztályában legelső dolgos leve; munkája és igyekezete által bőven szerze, a' miből kised hajlékát tarthatta. De bár ő Estelle nyílt szívének többszöri tanúját tapasztalá, most viszont alkalom nyílt neki minden hálájának bebizonyítására. Az öreg Aubert betegségtől elnyomva hirtelen elragadtatott kedvelt leányától; kevés nap múlva azután felesége-is követé őt a' sirba. — Ezen kettős veszteség olly élénken hata Estelle szívére, kogy minden kitelhető gondot és vigasztalást kellett Léoniának arra fordítani, hogy legkedvesebb barátnejá a' fájdalmak áldozatja ne legyen. A' becs-biztos-tól se nyere Estelle kevesebb vigasztalást. Dumont ur és

*) Portier-t magyarul ajtósnak mondhatjuk, ha a' házon csak ajtó van; kapusnak pedig, ha a' házon kapu találkozik.

hitvесе gyakran meglátogatók őt; Emma több napot sorban töltött kedves szomszédnéjával; 's nem egyszer jött Leo-is nénje vigasztalásával a' magáéit egyesíteni. Ennek vigasztalásai nem voltak talán olyanok, mellyek legalább enyhítést ne gerjesztettek volna takaros munkásnékban.

Estelle illy hirtelen árvaságra jutván, az alig huszon két esztendőt ért bájos természetű és tökéletes kegyű leány olly ég alá akara rejtezni, melly erkölcsének és jó hírének paizsa legyen. Megkérte tehát Saint-Omer asszonyt, hogy legyen anyja, és ígéré neki, hogy leányát magához veszi; azért jönné hozzá lakni, 's ekkor közössé tehetnék munkájokat és nyereségöket. Örömmel vétetett e' kínálás. Léonia magában végtelen örült, hogy anyja a' padszobából leköltözhet a' harmadik emeletbe, hol azon butorokkal, mellyeket egy titkos jótevőtől nyertek, némikép emlékeztethetik magokat régi lakásukra és előbbi állapotjokra. A' gőg hasonló a' reményhez; ez bennünk születik, és ő a' legutólsó, melly halálunkkal vesz-el.

Ezen egyesülést minden szomszéd igen helyben hagyta: itt az erkölcs minden tisztaságát feltalálhatád, mellyet Aubert kisasszony mindig őrzé. Tüstént tudománya titkaiba avatá Léoniát, és őt úgy mutatá-be megbízójinál, mint kedves társnéját, mint fogadott testvérét. Saint-Omer kisasszony boldog atyjának azon meghittjei előtt, kik az előtt félvén, hogy a' szerencsétlen személy reájok szorul, megvonták tőle segedelmöket, ekkor kedves és érdekes leve: a' városnegyed leggazdagabb háznépei sietének őt elősegíteni nemes igyekezetében, és fenhangon dicsérvén gyermeki hűségét, módokat nyujtának neki a' közös műhelyes-osztály gyarapítására, melly e' fővárasban a' legkapóbbá válék.

Egy nap, éppen midőn a' két társné együtt beszélget, belép egy szegény öltözetű személy fekete szalma kalap a' fején, melly egy keskeny fátyollal volt takarva. Ez de Saluces Clorinde volt, ki nem akarván magát a' városnegyedben megismertetni, csak titkon lopódzott-be ezen két kisasszonyhoz. Tudta már ő, hogy a' váltókereskedő leánya magának független életet tudá munkasága és álhatatósága (persévérance) által szerezni; tudtára esett neki az-is, miképpen segéllé társnéját a' csipke-készítőné, hogy anyjá-

nak vigasztalására lehessen, mi után most csendes és nyugalmas napokat tölt. Ezek tudta után jött Clorinde kisasszony-is, hogy a' két társné rajta segíthessen.

Elbeszéléllé akkor, hogy vicomte de Saluces Skótziaiban meghalt, és nem hagyott hátra egyebet adóságnál; özvegye és leánya Saint-Germain külvárosba mentek, hol magokat egy öreg atyjokfijánál meghuzván legmélyebb alázatoságra vetemedtek, még sem maradhattak tovább mellette, és végre minden előkelő (gens de qualité) emberek segedelmétől elmaradván ők-is kézi munkájok után akarnak élni, mire nézve kéri régi szomszédnját, ne sajnálna neki munkát szerezni. „Kedvesen fogadjuk-be a' kisasszonyt — felel Aubert Estelle — nem sokára olly állapotba helyezzük, hogy nekünk segíthet, és mivel hozzánk méltóztatott folyamodni, fogunk-is szolgálni olly segedelemmel, hogy munkája után becsületesen élélhet. — Mas nap tüstént kibérlé Clorinde a' két padszobát és harmadnapra át költözött anyjostól, a' ki ezen egyszerű nevet vevé-fel: madame Dupré, özvegye egy katonának, ki a' becsület mezején halt-el. *)

A' tisztes becs-biztos férjhez adá leányát Emmát egy igen jóhírű esküdtnék örököséhez. Aubert Estelle meghivatott a' lakodalomra, valamint csinos társnéja-is, kinek természeti vidámsága és szerencsés karaktere minden szívvvel egyezett. Csak egy valami hibázott Léonia boldogságából; t. i. azon névtelennek megismerhetése, ki velel olly nemesen találtatá-fel bútoraik egy részét; de főképp atyjának arczképe 's a' rajta volt felírás ki nem mulhatott emlékéből. Léonia és anyja takaros gazdálkodás által öszszegyűjték azon öt száz frankokat, mellyeket butoraikért a' névtelen fizetett; és valahányszor Jamart urral találkozána, annyszor kérék őt legalább e' summa elvételére. Jamart, Párisnak ezen legügyesb belékesítői egyike, különben egy tiszteséges vagyonú és köz tiszteletű férjfi, hasonloán elhivatott azon bálba, mellyet Dumont ur adott, hova én-is hivatalos voltam. Itt ujra sürgettetett Léonia által kedves jótévője, pártoló anygala megnevezése végett. Könyörgései olly hevesek és a' körüllevőket annyira meg-

*) Így nevezették azok, kik 10-dik Károly mellett a' három napokban elestek.

indítók valának, hogy e' jeles ember maga-is akarátja ellen szeméit Aubert Estellere fordítja, a' ki elpirul és szeméit lesüti. Léonia ezt észre veszi, nevezve kérdi a' belékesítőt, a' ki megnevezi a' nagy lelkű névtelent, kit egy dolgosnéban fellelni senki se hitt volna. Léonia karjai közé szorítja társnéját és keblét háladás könnyeivel áztatja, „Ezek voltak legelső gyűjtésim — mond Estelle — fordíthatam-e volna valami jobbra?” Ezután a' belékesítőhez fordul és mondja: „Nem neheztelek ugyan az urra, de boldogságom felét elrontá. Titokban jót tenni annyi, mint a' jövőendő életre érdemeket szerezni.”

Mindnyáján kettőztették dicséretinket. Dumont háznépe csudálkozási örömbé merült, és Leo, ki szomszédnéjáért két esztendőnél tovább égett, olly tiszta és szűz lánggal, millyennel Estelle, sugva megígéri neki, hogy soha egyéb felesége nem lesz. Minden kedveze szándékának; Dumont ur megöregedék; kötelességének tartá tehát fija elejébe adni, hogy tisztos hivatalában utódja legyen. Az ifiú mély hálával fogadá ezt, de olly feltétel alatt, hogy megházasodhassék „Kit akarsz elvenni?” kérdi tőle atyja. — „Aubert Estellet.” — „Éppen most akarám neked említeni! én nem ismerek egyéb leányt, ki jobban elősegélje a' te és mi boldogságunkat.” Még azon nap Dumont ur és hitvese Estellenek műhelyes osztályába mentek, kit tanítványi között találtak, és jelenték neki, hogy kezét fi-joknak megkérlik. Egy hirtelen döbbenés, melyet el nem nyomhatott, elég világosan jelenté a' szülőknek, hogy ezen szövetség az ő szívének-is titkos ohajtása vala; nyolcz nap múlva megtörtént az egybekelés, melyet az egész város-negyed helyesnek talált.

Az új becs - biztosnak még szüksége volt atyja tanácsára és gyámolára; azért jónak ítéltetett, hogy még együtt lakhassanak, és mivel a' második emelet üres vala, az ifiú házaspár ezt foglalá-el. — Milly eszrevételei lehettek ekkor Dumont Estellenek! Milly szeszélyek (Laune) vannak a' sorsban! milly kinosan viselhetik-el némellyek annak súlyát! — Átellenben lakott Saint-Omer váltókereskedő háznépe, ott lakott vicomte de Saluces, és most Estelle ugyan azon lakhelyet és szobaosztályokat foglalja-el, mel-

lyekben egykor mint szegény dolgos leány jára. Különös sors, különös makacság a' szerencsében; mi bolond, ki reá támaszkodik!

Estelle és férje nem változtatják éltök rendét, se viseletök modját, mert ők a' bájos közepszerűségnek most-is olly hivei, mint eddig voltak.

Ezen elbeszélés engem mély gondolatba meritett, és barátomtól e' kérdésre „Lehetséges-e az, hogy illy kevés idő alatt (ez volt Aprilisben 1831) ennyi változás történjék az ember sorsán?” illy feleletet nyertem: „Ha meg akarsz győződni felőle, elvezetlek ezen tisztos házba, mellyel én szoros barátságban élek, és szemeid látása meg fognak győzni mind azokról, mellyeket mondtam.

Illyes szóváltások között elérénk az ohajtott museum-ba, mellynek sanctuariumába tett lépésem mintegy bűbajos erőttől érintve kiragadott a' mindennapi érzésből és átvárazsolt azon időkbe, mellyeknek embereit itt látám.

II. NÉPISMERETÉS.

Északamerikai rajzvonatok. *(Végzet.)*

A' kentucky ember közönségesen nagy kést hordoz zsebében, mellyet czivodásainál legott előhuz, 's gyakran láthatni a' vendégfogadó ajtajában ülő némelly urat, ki széke hátulso lábain magát hintálva fogait egy szinte hat hüvelyknyi hosszú késsel piszkálja, vagy a' padokat, ajtóküszöböket, 's más e' féleket faragesálja. A' kentucky lakos mindazáltal semmivel se veszekedőbb, mint a' nyugoti státusok akarmellyik népe, 's kevesbbé még, mint az irlandi; de ha már egyszer a' pert elkezdék, akkor bizonyosan ütlekre kerül, melly mint többnyire minden Amerikaiaknál nagy elkeseredéssé nevededik; harapják, késsel döfik egymást, 's a' másiknak szemeit igen kegyetlen módon hüvelykujjokkal igyekeznek üregéből kinyomni. Valahányszor csak nyárban valamelly nyugoti törvényházba menék, azt vevém észre, hogy a' birák 's ügyvédek irótámaszaikra (pulpitus) olly magosan helyezék lábaikat, hogy ezek fejöknél-is sokkal magosabban állanak. Ezt azonban az országnak csak nyugoti részében láthatni; az orleansi, new-yorki, és philadelphiai törvényszékekben a' legszebb rend, és illendő-

ség uralkodik. Azt-is hallám, hogy székeiken a' birák sokszor el-is alusznak; de meg-kell vallanom, hogy 15 hónapok elfolyása alatt, midőn a' törvényszékekbe mindig já-rék, ezt soha se tapasztaltam. Igen sokszor értekezém az Amerikaiakkal, hogy törvénykezésök módja minden cerimonia és formalitas nélkül szükölködik, de mindig ezen választ kapám: „E' féle ugyan angoly országban szükséges lehet, hogy egy csoport tudatlan ember előtt tekintetet szerezzen, melly törvényei szerkezésén semmi részt nem vesz; de mi előttünk ember marad az ember, akár selyem talárisba legyen öltözve, akár nem; 's én azt gondolom, hogy a' bíró valamelly törvényesetet fellegparóka nélkül szint olly jól igazíthat-el, mint ha azt fején viseli. Látja kegyed, hogy mi minden paróka féléről lemondánk, 's ha valamellyik bíránk e' féle álarczulattal (Mummerei) lépne-fel, bizonyosan inkább alakoskodónak mint bírának tartanók, 's törvényszékünk színházzá alacsonyulna; e' féle dolgok nálunk az innepiség helyett csak kacaját 's rendetlenséget szülne.“

Egy eset, melly megérkezésem előtt néhány nappal a' Senekák vidékén történt, fogalmat (Begriff) adhat az Indiaiak elszánt characterökről. E' vidékben három testvérek (mind hárman kapitányok) laktanak; ezek közül a' legöregebbik „John Seneka“ a' néptörzsöknek legfőbb kapitánya, 's egy a' fejéreknél igen tisztelt férjfiú, méreg által halt-meg. A' kapitányok, tanácskozásaikban elegendő bizonyítványt lelvén, hogy őt egy bizonyos Skwah-val (asszonyal) összeköttetésben volt öccse a' veres kéz - - - étette meg, azt végzek, hogy a' veres kéznek meg kell hálnia. A' harmadik testvér „a' fekete kigyó“ erre azt mondá, hogy mivel a' veres kéznek meg kell hálnia, tehát ő maga akarná megölni, hogy mindennemű gyűlölség a' néptörzsök közt elkerültessék. Ennek folytában az első alkonnyal a' veres kéz kunyhójába mene, 's miután egy ideig némán ott ülne, így szólla: „Az én legjobb kapitányaim azt mondják, hogy te atyámnak fiját megölted. Ők azt mondják: bátyámnak meg kell hálni.“ A' veres kéz erre nem felelt egyebet mint: „ők azt mondják?“ 's dohányzását tovább folytatá. Mintegy 15 percz ujjabb hallgatás után a'

fekete kigyó ismét szóllani kezdé, 's a' lenyugvó napra mutatván: „ha ez — monda — ezen fák felett megjelenik“ — 's karjával a' tulsó irányzat felé egy kört csinála — akkor eljövök téged megölni.“ A' veres kéz egyet bólinta fejével 's röviden de jelentőleg, mint az Amerikaiak szoktak, ezt mondá: „jól van.“ — Más nap reggel két más kapitánytól kisérve a' fekete kigyó megjelent, 's először a' Skwahot kikergetvén leszegezett szemekkel bátyja elejébe lépe. A' veres kéz csendesén kérdé: „Azért jött az én öcsém, hogy engemet megöljön?“ — „Ugy van“ lön a' felelet. „No tehát — monda a' veres kéz, 's jobbjaival testvére balját fogván fejről a' hevedert (Binde) leszakasztá — jól találj.“ Egy pillanat, 's a' fekete kigyó övéből a' Tomahawk (fegyver) a' szerencsétlen ember agyára villana. Még több csapást-is kapott 's mindegyikénél e' szó „Hugh“ repüle-ki ajkaiból. Most a' fűre tevék, hogy meghalhasson, hol őt azon vadász, ki nekem a' történetet elbeszéli, még két óra elfolyása után-is életben találá; illy nyulós az Indiaiak élet fonala; végtére feje elvágattaték, 's a' jelenetnek vége lön. A' többi indiai néptörzsök helyezete feletébb szorongatott, ugymond Ferral ur; 's igen hevesen kelki az egyesült státusok rendszeres keménysége ellen, melly e' szegény népet üldözi 's atyjainak országából kikergetni törekszik.

III. JELES MONDÁS.

Igaz boldogság nem gyönyörűség, nem gazdagság, nem pompa, nem hir, nem nagy rang; hanem jó egyetértés a' mieinkkel. 's a' munkát társasági vigalmakkal felváltogató megelégedett élet.

Basedow.

A' szabadság akarat szerint élhetés. Ki él pedig akaratja szerint? Ki az igazságot követi; ki örömet elegendet tesz tisztének; kinek életutja elintéztetett; ki a' törvényeknek engedelmeskedik ugyan, de nem félelemből, hanem tekintetből, hasznukra nézve.

Cicero; közli R....l Miklós.

Asszony becsé. A' hiv, gyengéd elmű, nagyszívű és termékeny nő az ég ajándéka, háza éke, férje boldogsága, és neme dicsősége.

The w r e w k Józ. után T. F.

IV. KÖLTÉSZET. *)

Dezső és Lina.

„Édes Linám, kedves Linám,
Égő szívem mindene!
Atyád dühhel szólott hozzám,
'S szerelmünknek ellene
Esküdött;

Dezső pedig Lina nélkül
Élni többé nem kíván,
'S vagy e' tört hívja segédül
Enyhíteni mély fájdalom
Halállal,

Vagy ott a' kis csermely partján „Próba volt csak, tied Dezső,
Váró pején, Linával Ki becsesebb szivednek,
Vára felé tart szaporán, Tudni vágytam, én-e vagy ő?
'S mint élete párával 'S ez volt célja tettemnek,
Boldogul!“ — Boldogulj!“ —

Nagy Ignátz.

V. VILÁGI TELEGRAF.

Nagy lelkiúség. Randolph ur, az amerikai congressusnak tagja, 's egykor követ orosz országban, Máj. 24-én halt-meg Philadelphióban. Életét, valamint Schillernek Tell Vilmosa, e' szózattal zárá-be: „'S minden szolgálmat szabadokká nevezem!“ — Végintézetében t. i. a' déli státusokban tartott számos rabszolgájának szabadságot ajándékozott; e' mellett egy millio dollárt ($2\frac{1}{2}$ millio ft) hagyott maga után.

Hosszú élet. Brüsszel városának egyik kórházában Máj. 29-én egy 107 esztendőss asszony halt-meg, neve: Brouwer Katalin, özvegy Clabosné. Még minden nevezetes esetekről emlékezek, mellyek Brüssselben 6-dik Károly császár, Maria Therézia, 's 2-dik József alatt történtek; minden kicsinységeket ritka anekdotákkal fűszerezve el tudott beszélni az 1789-ki belga lázadás történetéből. Fijai, 's unokái, kik őt felül élték, 123 személyre mentek. Még kevés esztendő előtt meglátogató őt egyik 80 évű, de nem sokára meghalálozott fija, ki eltváozásakor mindig szeretett anyjának áldását kérte.

*) Valamint szíves hálára köteleztettünk a' beküldött számos versezetekért és rejtvényekért: szinte ugy nagyobb részüknek fel nem vétetéséért bocsánatot kérünk részint, mivel nem felelnek-meg folyóírásunk céljának, részint mivel a' rejtvények jól kidolgozva nincsenek, érthetetlenek, vagy csak egyes személyeket érdeklenek, részint végre, mivel a' rimék jól egybe nem hangzanak. A' két utolsó betűnek sőt némellykor csak az utolsóinak egybehangzása jó rimet nem tehet.

Ékes vásár. Fancy fair nevet visel azon képzeményes álvásár, melyet Londonban nagyon kedvelnek 's látogatnak. Illyen alkalmankor a' legelőkelőbb dámák ülnek a' boltokban, 's portékát árulnak a' szegények számára. Az ékes előkelő világ, a' nemeség, 's elegant urak oda sietnek, 's természetesen semmit se tartanak drágának, mivel szép kezekből jön minden, és szép célra van szánva. Az utolsó fancy fair-ben, melly a' szükségben szenvedő külföldiek felsegíllésére tartatott, 's 50,000 font sterling jövedelmet hozott-be, sok illy apró boltok voltak a' fényesség, ékszer, öltözet minden nemű tárgyaival ékesítve. Minden bolton a' benne áruló dámának czime diszlék, 's a' vásár óráji alatt számos néző és vásárló vevé azokat körül.

Komoly rejtvény

Az egész szó anyát téssen, ő szült minden gyermeket,
Ő nevelte, ő táplálta, 's megölte mindegyiket,
Eltemette, behantolta és szült ismét ujakat,
Most neveli és táplálja, most hantolja másokat.
Spellet... Boldog. Somogyból.

Előbbi rejtvény; Forgáts.

Figyelmeztetés.

Többszöri hirdetményink után nem tartottuk szükségesnek hazánk tisztelt leányait 's fíjait ezen folyóírára ismét emlékeztetni; minthogy azonban értésünkre esett, hogy az még sokaknak figyelmét elkerülte, ujlag bátorkodunk azt minden magyar honosinknak kegyes pártfogásába ajánlani. Ezen folyóírásnak nem csak igen csinos alakja, hanem hasznosan mulattató, különféle tárgyakból egybeszótt tartalma-is különösen ajálja magát a' honosok figyelmébe. Szerkezője mindent, mi tőle kitelt, készséggel áldozott e' folyóírásnak csinos megjelenésére, hogy így a' hazának élénkebb pártfogására magát annál méltóbbá tehesse. Csak ezen kegyes pártfogásnak szaporább bizonyítványai eszközölhetik, hogy a' kiadónak eddigi szorgalma el ne csüggedjen, sőt folyóírást a' tökéleteség további fokára léptesse. Már-is olly divatképpel kedveskedett olvasójinak, melly a' legújabb párisi formák szerint magyar aláírással 's tetemes költséggel készülvén minden külföldivel megmíkelhető; nem sokára a' már munkába adott második alkalommal fog szolgálni. Vajha az előfizetők annyira szaporodnának, hogy több illy képek kiadására elegendő tehetsége lenne az igyekező kiadónak, ki bizonnyal minden kitelhető eszközt használand, hogy folyóírást a' tisztelt olvasók kegyeségére tovább-is érdeemesítse. Ezen folyóírás már-is sok tárgyak iránt, mellyek eddig nálunk érintetlenek ma-

radtak, érdekes figyelmet gerjesztett a' hazában; szaporította a' litteratura ápolóját; buzgó hevet gerjeszte a' Szép-nem bájos keblében szeretett nyelvünk iránt; a' honosokat figyelmezteté a' hazai művészetre; kitünteté az eddig szinte nem ismert magyar színészeket; utat nyitott a' belletristikai munkák ismertetésére, 's jövőre még sok nem-is sejdíthető — hazánkra nézve hasznos — következtetéseket vonhat maga után. Ujlag kérjük tehát a' tisztelt haza leányait 's fíjait, hogy ezen szép célú intézetet számosabb előfizetéssel, ajánlással, 's hathatós pártfogással előmozdítani, és ápolni méltóztassanak. A' hetenkint kiadott két ivért járó igen olcsó ára (fel évre 4 ezüst for. postán), rendkívüli csinosága és mulattató tartalma mellett, valóbana' folyóírássok pályáján szinte példátlan, 's már ez-is könnyíti az előfizetés terhét. Az előbbi számokból még több felesleges példányink vannak, sőt a' mult fertálybeli elfogyott számokat-is újra nyomtatjuk, hogy a' későbbi előfizetőknek azokból-is szolgálhassunk. Mivel azonban ezutánni nyomtatványinkat csak előfizetőink számához szabhatjuk, sajnálni fogjuk, ha az igen elkésendő rendeléseket az első számokkal ki nem elégíthetjük. Igyekezzetünk 's akarattunk tehát mindenre kész, csak a' tisztelt honosok gyámoltsák azt az édes hazai nyelv oltárára teendő csekély áldozattal.

Azokat, kik a' postán szoktak előfizetni, alázattal kérni bátorkodunk, hogy midőn valamelly rendelésök, 's kívánságuk leend az ujság dolgában, ez iránt ne a' Szerkezőt, hanem azon t. posta hivatal által, hol előfizettek, méltóztassanak tudósítani a' t. budai vagy pesti posta hivatalt, hova t. i. az előfizetési pénz felküldetett; mivel a' postáról nem minden előfizető adatik tudtára a' szerkezői hivatalnak: sokan egyenesen a' budapesti postáktól veszik ujság leveleiket azon példányokból t. i. — mellyek tőlünk ezen t. hivataloknak halánk fejébe adatnak. Ezek felől mi nem értesítettünk; 's ez az oka, hogy az előfizetőknek általunk kiadott lajstromában nem fogják minden olvasóink találni illető neveiket. — Kik becses irományaikra méltatlak, ne terheltesse, könyörgünk, azokat tisztázva 's olvashatólag felküldeni, ne hogy azoknak másoltatása egyre halmozott munkánkat szaporítsa, és a' küldött kéziratok közlését késleltesse. A' különféle tárgyú darabokat külön papírosra, a' hosszabb terjedűeket fél fél 's nem öszve fűzött ivekre méltóztassanak irni. Költőinknek végre a' rimék készítésében nagyobb figyelmet 's lélekismertet ajánlunk.